

ondartet, jo mere man rører ved den. Naar vi have ønsket Forestillingsindtægten sat op, saa er det jo blot et Udtryk for vort Ønske om at formindste Underbalancen, men hvis vi ved at sætte Billetpriiserne op mente virkelig at kunne bringe Forestillingsindtægten i Vejret, saa vilde vi dog vist alle gøre det. Jeg brugte derfor dette Tankeeksperiment som Eksempel paa, hvad man i det hele kunde gøre med Hensyn til Institutioner, som have Underbalance, idet jeg udtalte, at jeg nok kunde være med til at gøre Benyttelsen af dem dyrere, hvis man derved kunde komme nærmere til Balance.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing var ikke heldig med det Eksempel, han brugte, da han med Hensyn paa Aviserne vilde godtgøre, at den jævne Befolkning i Virkeligheden har samme Gavn af Telegrafien som de bedrestillede, de større forretningsdrivende o. s. v., fordi den gennem Aviserne havde indirekte Gavn deraf. Det var et meget uheldigt valgt Eksempel, da netop Pressen vil blive særlig begunstiget gennem den Ordning, vi her have accepteret, hvorved der bliver billigere Takst for Pressetelegrammer end nogenfinde for.

Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), som ikke kunde forstaa, at jeg kunde sige, at der til Grund for vort Forslag her laa den Hensigt at opnaa en sparsommelig Administration. Jeg kalder det at stræbe hen imod en sparsommelig Administration at indrette administrative Forretningsinstitutioner som Post- og Telegrafvæsenet saaledes, at der i alt Fald kommer nogenlunde Balance. Det kalder jeg fra Statskassens Synspunkt, fra Finanslovens Synspunkt set at virke hen til en sparsommeligere Administration; en saadan kan jo naas saavel ved en maadeholden Forøgelse af Indtægten som ved en fornuftig Begrænsning af Udgiften.

Det ærede Medlem havde noget misforstaaet mig i mine Bemærkninger om den samfundsøkonomiske Binding, der kunde være ved at bringe ogsaa Telegrafvæsenet ind under Staten. Det ærede Medlem troede, at den eneste samfundsøkonomiske Binding, som vi havde for os, var at presse nogle flere Penge ud af Befolkningen ved ogsaa at forhøje Telefontaksterne. Ja, det vilde maasse blive en Binding for Statskassen, men det vilde ikke blive nogen samfundsøkonomisk Binding. Det, som jeg mente med en samfundsøkonomisk Binding, var dette, at naar Telefon og Telegraf kom under samme Haand og Ledelse, vilde de kunne drives bedre og billigere end hver for sig, og

det tror jeg ogsaa, at jeg tydelig nok har sagt. Jeg tror ogsaa, at Telefonerne da kunde blive bedre og det hele bespares baade mere økonomisk og mere forsvarligt. Det var det, jeg kaldte en samfundsøkonomisk Binding. For Staten vilde der blive den Binding derved, at den slap for en Konfurrens, som for hvert Aar, der gaar, bliver farligere og farligere i finansiel Henseende. Det glædede mig, at det ærede Medlem saa fuldt ud indrømmede, at det kun er et ringe Mindretal af Befolkningen, som benytter Telegrafer; men det ærede Medlem mente, at Skylden for, at det er et saa ringe Mindretal, laa deri, at vi havde de Takster, vi have, og derfor skulle vi snarere sætte dem ned. Saa anførte det ærede Medlem forskellige Tal for at bevise, at der telegraferes meget mere i andre Lande end her i Danmark. Jeg tror, at Sammenhængen er den, at naar der telegraferes saa lidt i Danmark i Forhold til for Eksempel i Holland, Belgien og lignende Lande, saa ligger det ganske simpelt deri, at Danmark hovedsageligt er et agerdyrkende Land; det vil være unyttigt at gaa i Detaillerne her og paavise, hvorfor der i et saadant Land maa telegraferes meget mindre end i Lande, hvor de, der leve af Handel, Haandværk og Industri, Forretningsverdenen i det hele taget, er en meget større Del af Befolkningen i Forhold til Landbrugere. I jo større Grad Forretningsverdenen er repræsenteret i Forhold til den agerdyrkende Befolkning, desto mere telegraferes der.

Jeg skal nu forlade dette Spørgsmaal om Telegramtaksterne og gøre endnu blot et Par Bemærkninger til, hvad der i øvrigt er kommet frem, særlig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum), som var ganske overordentlig ivrig for at saa mange Postbude i Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at det ærede Medlem der gik lovlig vidt, og at han var mere katolsk end Paven selv. Den højtærede Minister mente, at 22 Postbude maasse dog være lovlig mange, og at man maatte kunne nøjes med noget mindre; men det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds vilde ikke nøjes dermed, han vilde have de 22 og helst maatte endnu flere. Det ærede Medlem viste en mærkelig Autoritetstro, idet han gik ud fra, at naar Administrationen havde forlangt 22, maatte det være absolut nødvendigt, og der kunde ikke være Tale om, at Administrationen kunde forlange for meget. Min Opfattelse er en anden end det ærede Medlems, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem paa andre Omraader gør en helt anden Anskuelse gæl-